

Frank Salter

Autor: Ted Sallis

Úvod

„Mainstreamové“ debaty o imigraci, rase a dopadech budování multirasové společnosti se obvykle zabývají výhradně druhotnými otázkami jako ekonomika, zločinnost, kultura atd. Vyhýbají se však základnímu zájmu každé skupiny: jejímu genetickému zachování. Žádný duševně zdravý člověk by jistě nepodpořil takovou politiku, která by snad na jedné straně „obohatila“ jeho rodinu, současně by však vedla k nahrazení jeho rodiny cizími lidmi. A přesto jako bychom dnes zdárně zcela ignorovali dalekosáhlé dopady politických kroků na naši větší „rozšířenou rodinu“ – tedy rasové a etnické skupiny, k nimž náležíme.

Lidé, kterým podobné úvahy nejsou lhostejné, dlouho čekali na vyčerpávající a upřímnou studii těchto otázek. Toto čekání je nyní u konce. Dr. Frank Salter totiž právě s takovou analýzou přišel v článku „Estimating Ethnic Genetic Interests: Is it Adaptive to Resist Replacement Migration?“ (*Odhad etnických genetických zájmů: je odpor vůči masové migraci adaptivní?*), vydaném v časopise *Population and Environment* (roč. 24, č. 2, listopad 2002, s. 111–140). Po tomto přelomovém článku následovalo také podrobnější knižní rozpracování: *On*

Genetic Interests: Family, Ethnicity, and Humanity in an Age of Mass Migration, 2. vyd. (New Brunswick, N.J.: Transaction Publishers, 2007). V následujících odstavcích bych rád stručně shrnul hlavní body práce doktora Saltera.

Výchozí úvahy

Život jak jej známe, je ve své nezákladnější podstatě usilováním o předání specifické genetické informace z jedné generace generaci následující. Živé organismy tak v jistém ohledu slouží v první řadě jako nástroje k uskutečnění tohoto přenosu. Příslušníci jedné rodiny sdílejí velkou část genetické informace, takže reprodukční úspěch rodiny zvyšuje také *fitness* (biologickou zdatnost) jednotlivce. Totéž platí i pro populační skupiny („etnies“), jež se mohou označovat jako rasy, etnické skupiny a/nebo jejich nejrůznější podmnožiny. Podobně jako rodiny sdílejí i příslušníci „etnies“ větší část genetické informace než lidé z ostatních populačních skupin. Přestože není genetická příbuznost u příslušníků „etnies“ tak výrazná jako u rodinných příslušníků, jsou pro své příslušníky řádově rozsáhlejším zásobníkem genetických zájmů, jelikož jejich velikost se často počítá v milionech. Proto může být podpora své vlastní etnické či rasové skupiny právě tak – nebo ještě více – adaptivní jako podpora své vlastní rodiny.

Zřetelně vymezené území je pro přežití skupiny zcela nezbytné. V delším časovém horizontu je teritorium pro přežití nepostradatelné a lidské dějiny jsou tak z velké části záznamem expanze a ústupů skupin, jejich dobývání a porážek či migrací nebo nahrazení migranty. Ztráta území – ať už následkem vojenské porážky nebo vytlačení nově příchozími – s sebou obnáší zhoršení postavení nebo zničení etnika, tedy přesně to, co se dnes děje „multikulturnímu“ Západu. Velice důležitou součástí práce dr. Saltera je kvantitativní analýza tohoto negativního genetického účinku.

Nosná kapacita

Salterova analýza spočívá na dvou hlavních pilířích: konceptu nosné kapacity a genetické spřízněnosti. Jako nosná kapacita se označuje maximální velikost populace, jež může obývat určité území. I když mohou technika a vyšší hospodářská produktivita tuto nosnou kapacitu zvýšit, stále existuje praktický strop, nad nějž už další růst obyvatelstva není možný.

Mnozí ekologové jsou přesvědčeni, že se rychle blížíme – případně jsme ji už překročili – praktické nosné kapacitě naší planety. I v případě, že se ekologové mýlí ohledně Země jako takové, je zjevné, že v oblastech, kde přelidnění vážně poškodilo životní prostředí nebo naprosto vyčerpalo přírodní zdroje, nosná kapacita už skutečně překročena byla.

Imigrace подрývá zájmy původních obyvatel i tam, kde nosná kapacita daného území dosud naplněna není. Tak například nosná kapacita Spojených států podle všeho značně převyšuje stávající populaci. Jednoho dne jí však bude dosaženo – a pokud se do té doby země zaplní potomky dnešních imigrantů, nebude mít původní obyvatelstvo prostor k další expanzi. I kdyby tak nosná kapacita USA převyšovala 600 milionů lidí, bude při

dosažení této cifry jistá část obyvatel potomky rasově cizích imigrantů. Následkem přítomnosti milionů barevných budou jimi obývané části země pro bělochy *de facto* ztracené. A přestože může dosažení nosné kapacity nějakou dobu trvat, Země představuje „uzavřený systém“, a tak k tomu jednou opravdu dojde. Tytéž principy platí i pro všechny ostatní národy, včetně těch evropských, z nichž navíc mnohé mají podstatně vyšší hustotu osídlení než Spojené státy.

Příbuznost a ekvivalent dětí

Je na místě zdůraznit, že **dr. Frank Salter nepovažuje příliv imigrantů za prosté rozšíření populace, ale za výměnu původního obyvatelstva** stříhu „kus za kus“. Jedná se o metodologicky správný přístup: jakmile země dosáhne své nosné kapacity, stává se přítomnost imigrantů a jejich potomků překážkou expanze domácího obyvatelstva. Jakkoliv to tak dnes nemusí vypadat, při pohledu zpět se dnešní proces výměny vyjeví v naprosto zřetelném světle. Dalším základním pojmem Salterovy práce je genetická spřízněnost. Přestože mají totiž všichni lidé společnou velkou část genetické informace, genetická příbuznost je měřítkem genetické blízkosti větší nebo menší než tato všeobecná podobnost.

Dr. Frank Salter vyjadřuje újmu na genetických zájmech v jednotkách, jež označuje za „ekvivalent dětí“. Klade si tak otázku: kolik ztracených dětí je pro libovolného příslušníka domácí populace ekvivalentem újmy na jeho genetických zájmech, způsobené příchodem určitého počtu příslušníků cizí skupiny? Nezapomínejme, že řeč není o skutečných dětech, ale o jejich genetickém ekvivalentu, vyjádřeném formou vztahu rodič-dítě.

Jinak řečeno změni příliv imigrantů z odlišné skupiny genetický charakter populace tak, že se více či méně odcizí všem příslušníkům domácí etnické skupiny. Míru této genetické proměny z pohledu libovolného příslušníka domorodé skupiny lze vyjádřit jako ekvivalent počtu dětí, které se tomuto člověku nenarodí. Jde o vyčíslení tempa náhrady příslušníků jedné skupinou jinou. Celá věc se snadno objasní pomocí názorných příkladů.

Salter pracuje s daty shromážděnými při genetické analýze. Rád bych upozornil, že citované studie nejsou zcela aktuální, novější výzkum však jejich základní zjištění potvrdil. Dále je třeba zdůraznit, že data významu genetických zájmů i genetickou škodu způsobenou imigrací a multirasovou společností takřka s jistotou podceňují. Příčinou není jen jistá neaktuálnost a povšechnost v porovnání s novějšími studiemi, ale také nezahrnutí odlišností přítomných na vyšších úrovních genetické struktury, jež se ale na genetických zájmech také podílejí.

Za domácí populaci si Frank Salter volí Angličany a následně studuje dopad imigrace 10 000 Dánů, Angličanům velice podobné skupiny. Nahrazení 10 000 Angličanů stejným počtem Dánů promění genetickou charakteristiku populace natolik, že „pozměněné“ obyvatelstvo se od nedotčené populace liší stejně, jako by Angličan/ka „neměl/a“ 167 dětí. Opakuji, že nehovoříme o skutečných dětech, ale jejich genetickém ekvivalentu.

Účinek imigrace a multirasové společnosti

Co kdyby však imigranti nebyli Dánové, ale geneticky od Angličanů velmi odlišní Bantuové? V takovém případě se genetická újma, způsobená libovolnému Angličanovi jejich příchodem zvyšuje na ekvivalent 10 854 dětí! Rozsah genetické proměny se tedy zjevně odvíjí od genetické vzdálenosti domácí a příchozí populace.

A kdyby bylo tempo imigrace vyšší, bližší dnešní realitě masivního nahrazování západních národů? Pokud by 12,5 milionů z nich bylo nahrazeno stejným počtem Dánů, genetická ztráta pro *každého jednotlivého Angličana* by dosáhla výše 209 000 nenarozených dětí. U indických imigrantů by se tato cifra zvýšila na 2,6 milionů a v případě Bantuů by šlo dokonce o ztrátu ekvivalentu 13 milionů dětí.

Tato čísla nejsou žádné „odhady“, ale objektivní, matematické výsledky genetických dat. Jak už jsem zmínil, jde velice pravděpodobně o podhodnocené odhady skutečné genetické škody.

Měli bychom také zdůraznit, že rozprostřením na celou populaci se ztráta nijak nesnižuje. Ztráta vyčíslená genetickým ekvivalentem zachycuje změny v populaci z pohledu každého příslušníka původního obyvatelstva. Dr. Frank Salter píše: „Pro místní ženu se jedná o ekvivalent ztráty *jejích* dětí a vnoučat, stejně jako pro místního muže – jen ve větším měřítku.“

K dokreslení svých argumentů Frank Salter uvádí počet imigrantů ze skupiny y potřebných ke snížení genetických zájmů náhodně zvoleného příslušníka původní skupiny x o ekvivalent jednoho dítěte. U Evropanů k tomu stačí v průměru pouhých 1,1 imigranta-Afričana nebo 1,7 Orientálce. S využitím opatrných genetických dat, která tento dopad velmi pravděpodobně podhodnocují, tak dospíváme k závěru, že přítomnost jednoho Afričana nebo necelých dvou Orientálců páchá na genetických zájmech typického bělocha (tj. člověka evropské krve) škodu ve výši ztráty dítěte. Tento argument proti imigraci a soužití s rasovými cizinci je tak vysoce osobní a působivý.

Přestože nízká porodnost mezi evropskými národy po celém světě představuje problém, jejich nahrazení rasově cizími imigranty je nepoměrně horší. Nízká natalita sice snižuje velikost populace, zásadně ji však nemění. Ztrátu lze navíc v budoucnosti vždy dorovnat zvýšenou porodností. Jakmile se však imigranti na daném území pevně zachytí, jejich geny se stávají neoddelitelnou součástí genofondu.

Optikou genetických zájmů pak je představa, že „imigrace dorovná nízkou porodnost domácího obyvatelstva“, naprosto zvrácená. Argumenty o nutnosti vítání imigrantů pro „ekonomické“ či podobně krátkozraké důvody tak v plné nahotě odhalují svou nesmírnou škodlivost pro domácí obyvatelstvo.

Každá analýza nákladů a výnosů imigrace – nebo i multirasové společnosti obecně – musí naprosto nutně zahrnovat i škody vzniklé na té nejzákladnější, neosobnější a nejhlubší lidské úrovni. My lidé koneckonců jsme živé organismy z masa a kostí a „hospodářský růst“ i další otázky jsou tak pro nás důležité jen do té míry, v níž ovlivňují skutečné lidské životy a zájmy

lidí. Lidé nemají „prospěch“ z „X“, jestliže „X“ vede k jejich nahrazení a uzurpaci ostatními, v rozsahu srovnatelném s masovým vražděním.

Geneticky není masová cizí imigrace nic jiného než genocida. Stejně tak i zdárně budovaná multikulturní a multirasová společnost, která dohlíží na demografický soumrak většinové skupiny, znamená v praxi genocidu. Těmto skutečnostem se nadále nelze zodpovědně vyhýbat.

Biopolitika

Těmito řádky *nechci* rozdmýčovat nechuť a hněv vůči imigrantům nebo nějakému konkrétnímu národu. Právě naopak – takové emoce jsou odsouzeny k nezdaru a kontraproduktivní. Tito lidé nakonec jen využívají nabízené možnosti k lepšímu životu a navýšení svých počtů v zemi někoho jiného.

Ne, základní příčinou úpadku západních národů je otevřená a aktivní zrada zájmů svého lidu západními vládami a „vůdci“, umožněná zjevným nezájmem příliš blahobytných a letargických Západanů o obranu vlastních zájmů. Nebo byli naši lidé ohledně svých skutečných zájmů v první řadě obłudně dezinformováni?

Tato esej si tak vytyčuje tři hlavní cíle. Zaprvé představit naprosto zásadní koncept genetických zájmů – tj. zájmů nejvyšších – západních národů. Zadruhé pak výstižně, ale přesně vysvětlit, co přesně je v sázce: demografický soumrak celého lidu a z toho plynoucí drtivá osobní ztráta pro každého příslušníka této skupiny bez výjimky. A zatřetí **podnítit takto informované západní lidi k legálnímu, nenásilnému a racionálnímu sociopolitickému aktivismu, směřovanému k ochraně svých genetických zájmů, tedy zajištění vlastního přežití.**

Musíme si proto osvojit *biopolitiku* – spojení biologických lidských témat s politickou akcí a veřejnými iniciativami. Původní obyvatelé Západu se musejí přestat soustředit na druhotné otázky jako ekonomika a její růst, „kulturní asimilace“, pracovní příležitosti, financování důchodů a tisíc dalších věcí, které – přes svou nepopíratelnou důležitost – jsou nicotné ve srovnání se základním problémem demografického nahrazení (velké výměny).

Přežití musí být nejpřednější, všechno ostatní až za ním. Genetické zájmy na prvním místě, všechny další až na těch následujících. Biopolitika povede k novému uspořádání priorit podle zásady, že první a nezbytnou podmínkou blahobytu západních národů je zachování samotné existence těchto národů. A právě biopolitika jim vloží do rukou nástroje potřebné k dosažení tohoto cíle.

Esej Teda Sallise *Ethnic Genetic Interests* (Counter-Currents Publishing, 6. dubna 2011) je upravenou verzí úvahy Michaela Rienziho *Ethnic Genetic Interests: The scientific basis for racial activism*, která vyšla v časopise *American Renaissance* (únor 2003).